

tid gældende lukkelovgivnings bestemmelser. Dog vil der ikke kunne forhandles stærke drikke uden alkoholbevilling, jfr. § 6, stk. 2, § 16, stk. 1, § 30, stk. 2, og bemærkningerne hertil.

Når det i stk. 2 foreslås, at loven skal gælde for andelsforeninger og foreninger, hvor der mod betaling serveres stærke drikke for medlemmerne, er det på grund af sådan virksomheds lighed med almindelig restaurations- og hotelvirksomhed, selv om den pågældende virksomhed ikke kan karakteriseres som selvstændig erhvervsvirksomhed. Såfremt en forening måtte have fastsat kontingentet så højt, at det dækker betaling for stærke drikke, vil loven også finde anvendelse. Ved formuleringen af stk. 2 er der ikke tilsigtet nogen realitetsændring af den gældende retstilstand på dette område, og denne lovs bestemmelser vil således ligesom de gældende lovbestemmelser finde anvendelse, uanset om udskænkning sker uden fortjeneste.

Bestemmelsen i stk. 3 svarer til næringslovens § 1, stk. 3. Lovens særlige bestemmelser med hensyn til forskrifter m. v. for restaurations- og hotelvirksomhed foreslås derimod anvendt også på offentlige institutioner, for så vidt disse måtte drive sådan virksomhed.

Som hidtil vil denne lovgivning ikke omfatte virksomhed, der består i udlejning af værelser uden mulighed for servering. Se nærmere herom bemærkningerne til § 21.

ad § 2.

Det i stk. 1 foreslåede næringsbrev giver ret til at udøve restaurations- og hotelvirksomhed i hele landet, jfr. § 6, medens der til servering af stærke drikke tillige for hver virksomhed kræves alkoholbevilling i vedkommende kommune, jfr. lovens kap. 3.

Næringsbrevet har den pågældende et retskrav på at få, såfremt betingelserne herfor er opfyldt, jfr. §§ 3 og 4. Alkoholbevilling efter kap. 3 vil derimod ikke kunne fremtvinges. Bevilling gives i hvert enkelt tilfælde efter kommunens skøn, men en kommune vil ikke generelt kunne undlade at give bevillinger for derved at hindre, at der overhovedet serveres stærke drikke i kommunen.

Det foreslås, at marketenderier, pensionater og anden af kap. 4 omhandlet virksomhed fortsat skal kunne udøves uden næringsbrev, selv om virksomheden i øvrigt må anses for at være omfattet af § 1. Efter forslaget skal der fortsat tilladelse fra politiet til marketenderivirksomhed med stærke drikke, medens pensionatsvirksomhed som hidtil i almindelighed vil kunne drives uden tilladelse.

Stk. 2 svarer til næringslovens § 2, stk. 2. I interessentskaber skal alle deltagere have nærings-

brev, idet de hver hæfter personlig med hele deres formue for forretningsgælden. I kommanditselskaber skal de deltagere, der hæfter personligt, ligeledes have næringsbrev, medens de, der alene deltager i selskaber med et indskud eller en garanti-sum, er fritaget for denne forpligtelse.

Bestemmelsen i stk. 3, 2. pkt., er bl. a. nødvendiggjort af forslaget om, at et næringsbrev giver ret til at drive virksomhed i hele landet, jfr. § 6, idet det bl. a. af hensyn til den politimæssige og sundhedsmæssige kontrol skønnes hensigtsmæssigt, at der i hver politikreds registreres, hvilke restauranter og hoteller der er i kredsen. Flyttes forretningsstedet, skal der således ikke udfærdiges nyt næringsbrev, men alene ske påtegning om flytning på det oprindelige næringsbrev.

Bestemmelserne i stk. 4 svarer til næringslovens § 2, stk. 4, idet det dog tillige foreskrives — som i bevrterlovens § 9, stk. 4 — at virksomheden ikke må påbegyndes, før lokaler eller serveringssteder er godkendt. Herved må man dog være opmærksom på § 15, stk. 2, hvorefter der ej heller i disse tilfælde må serveres stærke drikke, medmindre politimesteren, i København magistraten, har tilladt dette.

ad § 3.

Bestemmelserne svarer til næringslovens § 3, idet man dog ikke som i næringsloven har ment uden videre at kunne give umyndige ret til at få næringsbrev, når de efter myndighedsloven har fået tilladelse til på egen hånd at drive den pågældende virksomhed. For så vidt der i den pågældende restaurations- og hotelvirksomhed ikke skal udskænkes stærke drikke, er kravene for at få adgang til at udøve virksomheden således lempet i forhold til bestemmelserne i bevrterlovens § 2, stk. 1, hvorefter det yderligere kræves, at den pågældende er fyldt 25 år, ikke er under lavværgemål og ikke er ude af rådighed over sit bo.

Stk. 2 indebærer, at statsborgerret i en række andre lande i denne henseende ligestilles med dansk indfødsret. Dette gælder de andre nordiske lande, de øvrige EFTA-lande, EEC-landene og en række andre stater, der nærmere er angivet i handelsministriets bekendtgørelse af 10. november 1966 om næringsbrev for udlændinge.

Medens næringsloven ikke for handlende, håndværkere og industridrivende samt speditører og vognmænd foreskriver særlige krav om borådighed og vandel, bestemmes det, at auktionsholdere, vekselere og ejendomshandlere ikke må være under konkurs, og at straffelovens § 78, stk. 2 og 3, gælder for vekselere og ejendomshandlere. Med